

MIHAI BARON

ARMA DE
DISTRACȚIE
ÎN MASĂ

București, 2025

Editat de **Neverland SRL**

Toate drepturile asupra prezentei ediții aparțin **Editurii Neverland**
Copyright © 2024, **Editura Neverland**

! Nicio parte (fragment sau componentă grafică) din această lucrare nu poate fi reprodusă fără acordul scris al Editurii Neverland.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BARON, MIHAI

Arma de distracție în masă / Mihai Baron. - București : Neverland, 2025

ISBN 978-630-307-090-2

821.135.1

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al autorului, este strict interzisă și se pedepsește conform *Legii dreptului de autor*.

Redactare:	Alexandra Florescu
Design copertă:	Daniel Eberhat
DTP:	Daniela Pascu
Corectură:	Dușa Udrea-Boborel

Redacție:

tel.: 0790 557 986

e-mail:

editura@neverland.ro

Editura Neverland

Librăria UJmag:

tel.: 0733.673.555; 021.312.22.21

e-mail: comenzi@ujmag.ro

ujmag.ro

Ujmag.ro

I

Întunericul vine de la Răsărit?

Vecine, dragă vecine!

6 mai 2026, ora 19:30

Poate fi conflictul dintre lumină și întuneric – bine și rău – o dihotomie adevărată sau una falsă?

Dintre nenumăratele metafore din istoria omenirii – mai precis, din istoria filosofiei și a religiei –, cea referitoare la lumină și întuneric este probabil cea mai răspândită.

În cazul Europei anului 2026, dihotomia tocmai se ridicase la cub, deoarece întunericul avea să se reverse din locul de unde trebuia să vină chiar lumina, și anume de la Răsărit; odată cu el se va afla și răspunsul la întrebarea dacă dihotomia e adevărată, falsă sau doar o ironie ontologică.

Exact asta se întâmpla acum în România; începuse să se aștearnă, în valuri succesive, întunericul de la Răsărit.

Președintele se așeză obosit și gânditor pe scaun. Cele aproape paisprezece luni de când era președinte fuseseră un coșmar. Era cu mult mai obosit și, parcă, mai bătrân.

Cu o minte analitică și o pasiune pentru formule, era genul de om care, pe vremea când fusese primar, putea calcula exact, dintr-o privire, câte borduri lipsesc dintr-un sector, dar îi era greu să găsească o soluție pentru a le monta rapid.

Nimeni nu putea contesta că avea o tenacitate remarcabilă. Fie că era vorba despre o dezbatere politică, fie despre o dispută juridică, rămânea ferm pe poziții. Totuși, această încăpățănare era uneori confundată cu rigiditatea, și nici nu prea știa să se prefacă.

Președintele avea dificultăți în a electriza o mulțime. Cu tonul său calm și discursurile sale tehnice, părea mai degrabă un profesor în mijlocul unei conferințe plictisitoare decât un președinte dornic să inspire masele.

Fără costume impecabile sau gesturi teatrale, Șandor nu se remarcase prin imaginea sa și – cu toate că legătura emoțională cu oamenii îi lipsea uneori, acest lucru făcându-l să pară rece – reușise să câștige alegerile atât de contestate din mai 2025. Învinsese în turul patru, pentru că două se anulară în noiembrie 2024, invocându-se protejarea securității naționale, pe motiv că un candidat – care declarase că vorbește cu extraterestrii și că băuturile răcoritoare conțin cipuri pentru a-i controla pe amatorii de diabet – ar fi fost susținut și de Rusia, ca de altfel și de o parte a serviciilor secrete locale. În turul anterior, îi depășise la numărul de voturi pe un avocat – absolvent târziu al Dreptului predat la Universitatea Ecologică,

mare producător de covrigi cu susan –, pe o doamnă care voia să salveze România și care vânduse cu mare succes capace de WC marca „Uniți Salvăm“ și pe un liberal intrat de zece ani în remisie, care fusese și el cândva președinte timp de câteva luni, după o încercare constituțională de uzurpare a puterii.

„Un singur om bun poate să facă lumină într-un loc întunecat“, își aminti Președintele. Oare el era cel predestinat să împiedice întunericul să se aștearnă peste România? Asta acum, când întreaga lume urmărea cu floricelele de porumb în mână desfășurarea în timp real celui mai nou serial Netflix de urmărit în maraton. În primele serii, Rusia ocupase *de facto* și *de jure* o mare parte a Ucrainei și acum părea că-și va adăuga în viitor și Estonia, și Letonia, toate acestea în pofida ajutoarelor de peste 200 de miliarde de dolari trimise de administrația anterioară lui Trump, împreună cu Europa.

Iar acum, cu Trump la conducere, NATO se transformase într-un fel de club de lectură; fiecare venea cu câte un capitol și îl citea grupului, cu intonație, după care se serveau cafea și prăjituri.

Mai mult, producătorii anunțaseră printr-un *teaser* și următoarea serie, care avea multă acțiune, plasată ceva mai la vest de Ucraina. Unde? Toate datele arătau că mai erau între șase și nouă luni până la premieră, până la nașterea a ceva ce trebuia oprit, iar ginecologul necesar avortului de la graniță nu era de găsit pentru moment.

Președintele încercă să-și golească pe deplin mintea de orice fel de zgomot sau excitare externă; acum, mai calm, trase dopul băii de gânduri, lăsând totul să se scurgă până la golirea completă. Opoziția ar fi zis imediat că Șandor a tras apa și că e gata să se predea; acesta fu ultimul lui gând.

După o vreme, auzi bătăi în ușă. Era șeful de cabinet, care intră spunând (nu putea și el să zică intrând?):

— Domnule Președinte, sunt toți adunați în Salonul Scoțian.

— Bine, mersi.

Abia intrat în Salonul Scoțian, Președintele își aruncă ochii în sală, dar îi prinse înapoi la timp, rapid, observând că toți erau îngrijorați, probabil și de felul în care arăta, nedormit de trei zile.

În România, știrile despre situația generată de Rusia privind iminenta dezmembrare a Ucrainei și posibila anexare, în viitorul apropiat, a două țări membre NATO fuseseră primite cu entuziasmul pe care îl poate arăta un vegetarian la un grătar cu mititei și ceafă de porc, alături de niște necunoscuți. Președintele Șandor, un om a cărui răbdare începuse să fie la fel de subțire ca sprijinul pe care România îl primea în continuare de la Comunitatea Europeană, decisese să convoace această ședință de urgență.

— Stați toți jos! Dorine (unul dintre Gemeni), tu nu; spune ce ai aflat de la sursele noastre din Washington.

— Domnule Președinte (Gemenii se tutuiau cu Șandor, dar, în adunările de acest gen, nu își permiteau), Trump gestionează situația cu grația și tactul unui elefant într-un magazin de porțelanuri, așa cum a mai făcut-o și în primul mandat, după cum bine știți. După fiecare nouă victorie a Rusiei, anunță, prin postări pe X, mișcări MAGA renăscute, opiniile lui fiind în mare parte un amestec eclectic de felicitări adresate sieși, dar considerate, cu multă generozitate, „comentarii geopolitice“ de diverși *talking heads* („capete vorbitoare“), unele mai seci decât altele. Uitați-vă și dumneavoastră la ultimele postări ale lui Trump:

Încă unul care va eșua în Letonia. Mișcare puternică din partea Rusiei. Trist! #LeadershipGoals.

Acesta fusese primul său post după ce Rusia anunțase că monitorizează atent situația privind protejarea minorităților etnice rusești, referindu-se direct la Letonia și Estonia.

Rusia are acum Ucraina și, în curând, va avea Estonia și Letonia. Poate că ei anexează țări așa cum achiziționez eu clădiri? În ritmul acesta vor avea nevoie de o hartă mai mare! #PutinColecționarul.

— Uitați aici, în mapă, transcrierea obținută de la sursa noastră, Zamfira, de la ultima ședință din biroul lui Trump:

STRICT SECRET

În Biroul Oval, consilierii lui Trump s-au adunat pentru ceea ce ei numesc cu optimism o întâlnire de strategie. Președintele postează nonstop pe X și are un rid pe frunte, ceea ce, de obicei, înseamnă fie concentrare maximă, fie dorința imediată de a merge la toaletă. (microfilm 1462).

„Domnule Președinte, poate că ar trebui să luăm în considerare o abordare diplomatică a situației din Europa de Est, ceva mai tradițională“, a propus consilierul curajos, cunoscut sub numele de cod *Vraiște*.

„Tradițională? Mă lași? Ce plictiseală! Ați văzut retweeturile pe care le primesc?“

„Vom face din nou diplomația grozavă, un tweet pe rând“, le-a spus Trump, arătându-le tuturor telefonul.

Afară, protestatarii sunt adunați cu pancarte pe care sunt scrise sloganuri precum: Make diplomacy great again și This is serious, stop tweeting!

— Ar fi putut la fel de bine să cânte toți împreună cu Bob Dylan, *Blowin' In The Wind* („Vânare de vânt“), zise Șandor.

— Vorbădulce (Ministrul de Externe), ce rapoarte au departamentele tale de la Externe despre țările din jurul nostru?

— Domnule Președinte, situația nu e deloc roz. În primul rând, trebuie să știți că în Europa și în lume a început o criză alimentară, care se anunță teribilă, probabil mai gravă decât criza economică. Toți vecinii noștri au început să vină de peste graniță și să cumpere pâine. Ministrul Comerțului știe mai bine, mă mir că nu v-a informat până acum că a limitat exportul la cinci pâini de persoană.

În Europa de Sud – Bulgaria, în Europa Centrală – Ungaria și Austria, iar Europa de Vest, împreună cu ceea ce a reprezentat RSF Iugoslavia, toate acestea erau țări care deveniseră foarte confortabile în relațiile cu Rusia. Între timp, restul Europei era ocupată să aleagă guverne naționaliste, uitând, aparent, că scopul inițial era să evite tocmai lucrurile pe care acum le susțineau. Era ca și cum ai vedea pe cineva încercând să stingă un foc cu benzină.

— Am putea cere fie mai mult sprijin de la NATO, fie de la Rusia un pic de milă, a sugerat cu jumătate de gură Agentu (Ministrul Apărării). El era noul ministru propus de partidul RoMare, recent intrat în coaliția de guvernare.

De curând, un grup disident din România, din care se pare că făcea parte și Agentu, numit Ginta Română, ceruse ajutor de la Putin și de la premierul Xi al Chinei, printr-o scrisoare deschisă (de SRI); grupul voia ca Rusia și China să apere România, care, după cum susțineau ei, ar fi fost capturată de interese iudeo-euroatlantice.

— Ah, mulțumesc, domnule ministru! Am uitat să îți spun că trebuie să mergi neapărat la minister, chiar acum.

Se pare că s-au furat patru cutii de hârtie pentru copiator, mergi chiar acum și deschide o anchetă și nu uita să o închizi!

— Am înțeles, plec chiar acum.

Toată lumea răsuflă ușurată, deoarece prezența lui presupunea mereu găsirea altor pretexte pentru a fi expediat, altfel toată ședința s-ar fi axat pe Putin.

— Da, dar ați văzut tweet-urile lui Trump? Nu sunt sigur că știe unde este România, adăugă premierul, doar pe jumătate în glumă, vrând să detensioneze aerul din sală.

Sala tăcuse, fiecare membru pregătindu-se mental să caute unde sunt plicurile *A se deschide în cazul invaziei rusești*.

— Zi tu, Florine (celălalt geamăn), ce știi despre partidele astea naționaliste de pe lângă noi? Lasă-l pe ăla de la Apărare, că nu știe ce zice.

— Nici în Europa situația nu e promițătoare, v-a zis și Vorbădulce. Uitați, pe scurt, raportul:

Ungaria – cândva recunoscută atât pentru ostilitatea față de Soros, cât și pentru gulașul și băile mărețe de la Balaton (unde Stănculescu s-a prefăcut că află ce se va întâmpla în România în 1989, cunoscând însă adevărul cu mult timp înainte, totul de la MI6) – este acum pe primele pagini ale ziarelor, odată cu alegerea noului prim-ministru, Gábor Nagy.

Gábor, un bărbat a cărui carismă este invers proporțională cu înțelegerea lui despre politica internațională, s-a suit pe mârtoaga naționalistă cu eleganța lui David Copperfield. Gábor Nagy conduce acum partidul Fidesz, care continuă să promoveze suveranitatea națională, alături de valorile social-conservatoare, criticând constant Uniunea Europeană.

Agenda lui? „Facem Ungaria din nou maghiară!“ care presupune, în mare parte, ridicarea unor statui ale unor personaje istorice, dar care, în mod suspect, seamănă cu el însuși. Subtil, nu?

În ceea ce privește politica externă, Gábor este la fel de aliniat cu Rusia precum acul magnetic al busolei la nord, în principal pentru că e de părere că ar fi o mișcare bună să recupereze ceea ce ei cred că a fost întotdeauna al lor: terenuri din vestul României. Poți folosi orice cuvânt în discuțiile cu el, mai puțin „Trianon“. „România? Noi suntem prieteni buni cu românii care sunt“, glumește Gábor, fiind convins că-l avem pe bandă. Gábor invidiază în secret castelele noastre din Transilvania, pe care le-a redenumit în limba maghiară. În așteptare? Nu știm exact!

Să trecem la Iugoslavia. Nici în rămășițele acesteia lucrurile nu merg mai bine. A apărut un nou lider: Zoran Petrović, un bărbat care pare să fi ieșit direct dintr-o capsulă a timpului, din anii '70-'90. Raliurile lui politice conțin întotdeauna refrenul „Yugo-go-Est“, tânjind după vremurile bune ale lui Tito și după ajutoarele rusești cu armament și mâncare. El crede că dușmanul lor cel mai feroce este Uniunea Europeană, care, ce-i drept, îi ține la porțile cetății de zeci de ani. Agenda lui Zoran include acum reintroducerea rațiilor alimentare și alinierea în continuare cu Rusia, pentru că este convins că Putin va aduce înapoi vremurile bune și partea din Banat care acum este la noi.

Din surse sigure, Zoran a fost auzit spunând că noi suntem acel vecin care i-a împrumutat mașina de tuns iarba și nu i-o mai returnează. Aiurea, el nu are nicio mașină de tuns, nu știu despre ce vorbește, o fi vorba tot despre Banat.

Mergem acum în Bulgaria, țara trandafirilor și a iaurtului. Ar fi mai bine să nu-i ajutăm cu Schengen – acolo se află acum Encho Ivanov, un bărbat enigmatic. Se pare că nici măcar membrii partidului său nu sunt siguri dacă vorbește serios sau este doar foarte bun în a folosi sarcasmul.

Are și el o platformă, „Bulgaria, dacă se urcă pe scară, ajunge sus“, care îi animă la raliuri până și pe muribunzii care cer să nu mai fie resuscitați, cu condiția să îl fi votat deja.

Politica lui e simplă: să fii de acord cu Rusia și să sperii la ce e mai bun. România este, în ochii lui Encho, o rudă îndepărtată de la care a primit Dobrogea de Sud prin Tratatul de la Craiova din 1940, și la care te gândești acum doar în timpul reuniunilor de familie mai îndepărtate, dar doar pentru că îți aduc un vin bun și o palincă de prune.

Am ajuns în Austria, renumită pentru muzica și cafecele sale, și care uite că a surprins pe toată lumea cu alegerea lui Wolfgang Müller, un fost dirijor de orchestră care continuă să confunde Simfonia nr. 5 de Beethoven cu politica. Partidul său, FPÖ – Partidul Libertății din Austria –, se concentrează acum pe antiimigrație, euroscepticism, fiind cunoscut pentru retorica sa populistă de dreapta: „Sunetul poliției și al politicii bune din Austria“ – are o agendă simplă: mai multă muzică, mai multă poliție, mai puține vorbe. A fost inspirat și de relația deosebită pe care o avea cu ministrul de Externe din Guvernul precedent, care a plecat imediat după nuntă în Rusia, cu toate bagajele și microfilmele făcute înainte, în timpul și după eveniment.

Alinierea lui Wolfgang cu Rusia a fost mai puțin despre geopolitică și mai mult despre dragostea lui secretă pentru CeaiTrosky, căci tare mult îi mai place lui să bea ceai rusesc și

să se gândească la Troțki, în timp ce la Ministerele de Interne și Externe se spionează din greu pentru Rusia.

— Da, zice Șandor, știrile sunt foarte proaste.

— Avem și o veste bună, am uitat să vă spun, se băgă iar în seamă Agentu. De când rușii au ajuns până la Odesa și suntem vecini, patrulează toate canalele de la Dunăre, la fel și în Marea Neagră, unde au adus submarine, bărci de asalt, bărci pneumatice, bărci cu vâslași, bărci cu pânze, snowmobile, militari sovietici care sunt buni la schiat pe apă. E plin în larg: tot, tot, tot, cât vezi cu binoclul.

— Și, ce, mă?! Asta e o veste bună? Stai jos, că vorbești numai prostii.

— Nu, dom' Președinte, vestea bună e că nu am mai prins pe nimeni cu țigări de contrabandă, nici măcar cu dronele nu se mai trimit nimic. Eu acum îmi cumpăr țigări de la Lukoil, nu mai am ce face. Să știți că am lăsat-o și eu mai moale cu cheltuielile, strâng bani să îmi cumpăr un Duster.

— Poate cineva să-mi explice de ce toată lumea se îndrăgostește brusc de Rusia? Ce i-a apucat pe toți deodată? Întrebă Președintele, masându-și tâmplele și dându-și ochii peste cap.

— Să fie oare rezultatul unui consum exagerat de vodcă? sugeră ministrul de Externe, încercând să liniștească spiritele.

Întâlnirea continuă cu sugestii de la trimiterea fiecărui lider a unui coș cadou personalizat cu tema Dracula până la postarea de tweet-uri pasiv-agresive.

Pe măsură ce discuțiile se prelungeau, Guvernul român realiza că este la fel de pregătit pentru acest nou peisaj politic precum este un pinguin pentru un maraton în deșert.

Președintele Șandor urma să afle, în aceeași după-amiază, și despre situația din restul Europei și din lume.

Franța, cunoscută dintotdeauna pentru vinurile fine și pentru spaima existențială, era singura țară din lume unde tancurile aveau oglinzi retrovizoare. Se confruntase cu propria răsturnare odată cu intrarea în scenă a lui Jean-Luc Baguette, un om care credea că soluția pentru toate problemele țării constă în brânza fermentată. Partidul său, *Le Fromage d'Abord* (Brânza, înainte de toate), câștigase, în mod surprinzător, o mulțime de alegători printre cei care credeau că brie este mai puternică decât sabia.

Viziunea lui Jean-Luc despre România era asemănătoare cu cea a unui somelier care se gândește la o sticlă de Pinot Noir: curios, dar precaut. Cât despre Rusia, era convins că un camembert bun ar putea dezgheța chiar și cea mai rece inimă siberiană și, din acest motiv, le trimisese tiruri pline săptămânal, dar acum nu mai avea nici pentru el.

Germania, un tărâm în care punctualitatea este o religie, cunoscuse ascensiunea Helgäi Schmidt. Helga, o fostă bibliotecară, conducea partidul *Ordnung muss sein* (Trebuie să fie ordine) cu eficiența unei mașinării bine unse. Susținută și de Elon Musk, Helga, bibliotecara suveranistă, naționalistă și antiimigraționistă, avea și o agendă – mai mică și mai simplă decât cea a Angelei Merkel: mai multă ordine, mai puține surprize și totul în tăcere deplină, fără imigranți.

Pentru Helga, România era ca o carte care nu revenise în inventar, împrumutată de mult, o problemă oarecum îngrijorătoare, dar care nu necesita o rezolvare imediată. Oricum, era în contact cu Simion și CG și putea recupera cartea fără probleme. Dar asta nu era o urgență, pentru că în Europa și,

probabil în lume, nimeni nu mai citea, toți erau conectați pe TikTok și Facebook.

Peste Ocean, în America Latină, scena politică era la fel de plină de viață ca întotdeauna. În Brazilia, José da Silva, un fost rege al Carnavalului, devenise președinte pe o platformă care promitea mai multe petreceri și marijuana la liber, recent decriminalizată. Politica sa față de România se baza pe un dans popular românesc pe care îl văzuse cândva – poate călușul, și care i s-a părut încântător-, iar acum avea în minte românii tineri cu bastoane, sărind unii peste alții, așa cum văzuse el cândva și la călugării Shaolin. Pentru José, Rusia era foarte interesantă; ar fi vrut să o atragă în BRICS, pentru a scăpa odată de afurisitul acela de dolar.

În Argentina, Mario Gonzalez, un avocat specializat în divorțuri care se terminau invariabil cu soți rămași fără vreun peso și cu proaspetele divorțate dansând tango lângă Stadionul Boca Juniors, devenise politician pe o platformă înaltă, ridicată la Casa Rosada cu ajutorul unui elicopter, oferind promisiuni de guvernare pasională și reforme dramatice. Poziția față de România a fost inspirată de o dansatoare româncă de tango, misterioasă și atrăgătoare (o prostituată), pe care o întâlnește cândva. Rusia, în ochii săi, era un potențial client, dacă vreodată ar fi dorit să divorțeze de Putin (oare ce avere are?).

Președintele Nicu Șandor începea să se simtă singura persoană lucidă în mijlocul unei petreceri unde toată lumea era pe droguri sau beată.

Veștile din Europa și America Latină erau destul de prezervabile. Puteau fi descrise în orice mod, dar nu pozitive.

— Suntem înconjurați de vecini care sunt tot mai suveraniști, revizionști sau admiratori ai lui Putin, de vecini

pasionați de ordine, de brânză, de bibliotecari obsedați de organizare în Europa, și în lume, de regi ai carnavalului și de dansatori de tango.

— Ședința s-a încheiat. Aveți o săptămână la dispoziție pentru a-mi prezenta propunerile voastre cu privire la situația creată de Rusia și iminența anexării a două țări NATO.

După încheierea ședinței și eliberarea tuturor din sală, Șandor se așeză la birou și trecu în revistă singurul plan pe care îl avea în acel moment – planul de apărare – conceput încă din prima zi în funcția de președinte, deoarece prevăzuse pericolul care păștea România. Planul i se părea oarecum subțire: dosar mic, conținut slab. Acestuia urma să i se mai adauge încă unul, pe care să îl completeze, și pe care îl numi în gând 1A.

Resemnat, se ridică de la birou și se îndreptă spre holul din față. Fără să vrea, începu să se plimbe prin palat, parcă încercând să găsească inspirație în sufletul clădirii, inspirație de care avea atâta nevoie. Spiritele palatului, și ele probabil îngrozite de ceea ce se putea întâmpla în curând, parcă dispăruseră.

Palatul Cotroceni îi păru, deodată, mai tăcut ca niciodată.